

A két tündér

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer két tündér. Megegyeztek, hogy elmennek világot látni. Hát, ahogy mentek, beértek egy faluba. Esteledett, ezért bekéredztek egy házba. Jómódú ember s asszony lakott ott, nem volt gyermekük. Mikor bekéredztek, köszöntek illendően: - Jó estét! Az asszony rájuk támadott. Miféle keringők, csavargók, mit keresnek itt? Elmenjenek! - Jóasszony, ne kiabáljon, éjjeli szállást kérnénk - mondta az egyik tündér. - Kifele innét! - kiabált a gazdasszony. Hát a tündérek elsompolyogtak, kimentek. Megszégyelltek magukat. Bementek a másik szomszédba. Ott annyi gyermek volt, hogy azt se tudom, hány, mint a rosta lika, még eggyel több. Bekopogtak. - Jó estét! Jó estét! - Adjon isten! - Szállást kérnénk két vándor részére - mondták a tündérek. De nem ismerte meg senki se, hogy azok tündérek, mert rongyos gúnyában voltak, úgy vándoroltak. - Adunk szállást szívesen, hogyne adnánk! - Azzal a szegény ember betessékelte a vendégeket. - Üljenek csak le! Vacsoráztak-e? - A szegény ember szívesen fogadta őket. Amijük volt, azzal megkínálta. Lefeküdtek, s mikor reggel felkelnek, azt mondja az egyik tündér a másiknak: - Hallod-e, ezek olyan jók voltak hozzánk, meg kellene, valamivel jutalmazzuk. - Mivel tudnánk megjutalmazni? - Én már kigondoltam, tudod mit? Reggel, aminek nekikezdenek, egész nap azt csinálják. Hát a szegény asszony, mikor elmentek a vendégek, volt egy darabocska vászna, s gondolta, hogy ő kifehériti. Kivitte, belemártotta a vízbe, s húzta a pázsiton végig, húzta. Vitte a kertbe, tette a kerítésre, de akárhova tette, örökké csak szaporodott, s csak több lett belőle, s csak több lett belőle. Már a végén nem volt, ahova terítse. Átfutott a szomszédba. - Szomszédasszony, engedje meg, hogy ide terítsek egy kicsi vásznat. - Hát hogyhogy, kendnek annyi vászna van? - irigykedett a szomszédasszony. - Hát én nem tudom, miféle vándorok jártak itt az este, de úgy megszaportították ezt a vásznat, hogy azt se tudom, hova terítsem. Gondolkozott a gazdag asszony. Ezek biztosan azok lehetek, akik az este náluk is jártak. Kiabál az urának: - Menjen hamar utánuk! Ha utoléri, hívja vissza ebbe a szent helybe őket. Hát az ember nem akart menni. Ő bizony szégyelli, az este elküldték, s most menjen utánuk. De az asszony csak erősködött: - Takarodjon a szemem elől! Maga miatt kellett az este elküldjem őket! Így-úgy! - A gazdaember összeszedte magát, s utánuk ment. Utol is érte a falu végén a két vándort, - Jó napot! Jöjjenek csak vissza hozzánk! Ne haragudjanak, de az este egy kicsit nem jól éreztük magunkat, s kezdett szép szóval hízelegni s beszélgetni nekik. Addig-addig, hogy visszacsalta őket. Pedig tudták azok jól, hogy áll a dolog. Azért voltak tündérek. Visszamentek a nagy könyörgésre. Az asszony jó reggelit adott, s egész nap ott marasztalta őket. Finomabbnál finomabb ételeket tett eléjük, s éjszakára puha ágyat vetett nekik. Reggel a vándorok elbúcsúztak, s azt mondja egyik a másiknak: - Na, ezt most mivel jutalmazod meg? - Hát ezt is azzal, amivel a másikat. Reggel, amit csinál, egész nap azt csinálja! Hát a gazdagasszony elprüsszentette magát, s egész nap csak prüsszögött. Egyebet nem csinált, csak haptic, haptic, prüssz, prüssz, prüssz, s ez így ment estig. Este aztán az ura azt mondja: - Úgy kell neked! Látod-e, téged nem jutalmaztak meg egyébbel, csak a prüsszögéssel, mert rossz voltál, Lehet, hogy még ma is prüsszög, hogyha meg nem unta.